

thi han skal rette sig efter de ministerielle Afgjørelser. Vi have altsaa her i Grunden en fuldstændig despotisk Rejeringsform med et Havneraad, som man skal spørge, men som man aldeles ikke behøver at rette sig efter. Saa staar der videre, at efter indhentet Betænkning fra Havneraadet udtærdiges af Indenrigsministeriet en Vedtægt, som blandt Andet giver nærmere Bestemmelser om en Forretningsorden for Havneraadet. Denne Vedtægt blev affattet den 31te Oktober 1859 og indeholdt i saa Vinter en saakaldet Forretningsorden for Havneraadet, som man dog ikke andetsteds vilde anerkjende som selvstændig Forretningsorden. Thi der er blandt Andet aldeles ingen Bestemmelse om, hvorledes Afstemningerne skulle foregaa, om Majoritets- eller Minoritetsforhold og Slige Ting, saa at Havneraadets Formand i Birteligheden kan lade Afstemningerne foregaa efter sit Behag, om der er et større eller mindre Antal Medlemmer til Stede, har ikke Noget at sige, og faktisk har der fundet Afstemning Sted i Havneraadet, hvor der ikke var et saa stort Antal Medlemmer til Stede, som man ellers efter parlamentariske Regler anser for fornødent. Endelig staar der i Vedtægten en Bestemmelse om, at Havneværten skal aflægge fuldstændigt Regnskab over Inventarium, Materiel, og hvad Havnen ibrigt eier. Men dette Sidste har Havneraadet, saa længe jeg har været der, aldrig set noget Regnskab over, og hvis man tror, at det er noget Ubetydeligt, det her dreier sig om, tager man feil; thi efter min Mening eier Havneværten Bærdier til 8—10,000,000 Kr. i dette Dieblit; men Regnskab har Havneraadet som sagt aldrig set. Det vil saaledes ses, at Havneraadet, som kun har raadgivende Myndighed, ikke har let ved at modsætte sig Bestemmelser, som Indenrigsministeren maatte træffe, og det er i saa Henseende ganske karakteristisk, at der fra et ledende Medlem i Raadet ved en given Leilighed faldt den Uttring, at Havneraadet jo ikke skulde gøre nogen Indstilling, som man vidste, Indenrigsministeriet ikke vilde godkjende, med andre Ord: Det er en fuldstændig umyndig Forsamling, det har viist sig ved flere Leiligheder. Derfor mener jeg, at naar man nu staar ved et Vendepunkt i hele Havnens Historie og vil give den den Udvidelse, som foreslaaet i Lovforslaget, bør man først og fremmest sørge for, at Havnen faaer en tilsvarende Administration og først og fremmest en offentlig Administration. Hidtil har den jo været aldeles privat, og det er blevet anset næsten for en Forbrudelse, naar et Havneraadsmlem vilde meddele Aviser eller Andre Noget om, hvad der foregik; det er

hændet mig, at jeg har faaet en Reprimande fra den høitærede Indenrigsminister, fordi jeg havde meddelt et Blad Oplysning om Noget, jeg selv havde affattet, i alt Fald selvanden, det var en Mindretalsindstilling. At jeg selvfølgelig ikke lagde mig denne Reprimande meget paa Hjerte, er en Ting, som kun vedkommer mig. Jeg anser mig fremdeles ikke for bunden ved nogen som helst Beslutning, som den høitærede Indenrigsminister maatte tilkjendegive mig i saa Henseende. Jeg anser mig for en fuldstændig fri Mand, fri Herre over at meddele, hvad jeg vil eller ikke vil, af, hvad der passerer i eller udenfor Havneraadet, Havnen betræffende.

Foruden denne Mangel, der saaledes efter min Mening klæber ved det foreliggende Lovforslag i den Form, hvori det er forelagt, finder jeg adskillige andre, som jeg skal tillade mig at fremdrage. Der er i § 3 en Bestemmelse om, at hele Lovens Skrafttræden er afhængig af, at der dannes et Aktieselskab inden den 1ste Juli 1890, som ved Overenskomst med Havnebestyrelsen paatager sig at betynde Opførelsen af de i Handelsbøtemedførnde Pakhuse, Sture, Kraner osv. Men der er hverten i Lovforslaget eller i Motiverne nogen Oplysning om, hvilken Udbygning der er til, at et saadant Aktieselskab vil blive dannet, og saa længe der Intet kan ophyses derom, vil jeg finde det mindre heldigt, om Rigsdagens tvende Afdelinger skulde spille deres Tid med at drøfte Lovens videre. Vel ved jeg, Forholdet kan være saaledes, og formodentlig er saaledes, at den høitærede Indenrigsminister ikke kan sige, at han har nogen Sikkerhed for, at et saadant Aktieselskab vil blive dannet; men man bør dog have Noget at vide om, hvorvidt der er Udbygning til, at det kan blive dannet. Og naar jeg opstiller Spørgsmaalet her, er det, fordi jeg nærer ikke ringe Tvivl om, at det er muligt at danne et Aktieselskab paa de Betingelser, der ere nævnte i § 3. Det er nemlig i alt Fald min Overbevisning, at Forholdene her i Kjøbenhavn ere saaledes med Hensyn til Pakhuse, at det ikke kan betale sig at bygge Pakhuse her; med de Pakhuseleier, som for Tiden betales, selv om man faaer Grunden gratis, og selv om Pakhusene blive benyttede, saa intensivt, som det overhovedet er muligt, at de kunne forudsættes at kunne benyttes, medmindre der med Pakhuset er forbundet andre Forretninger af en saadan Art, som et større „Lagerhausgesellschaft“ — som man kalder det i Tydskland — ikke vil kunne indlade sig paa. Og naar min Overbevisning er denne, vil man finde det rimeligt, at jeg i alt Fald har min stærke Tvivl om, at det er muligt at danne